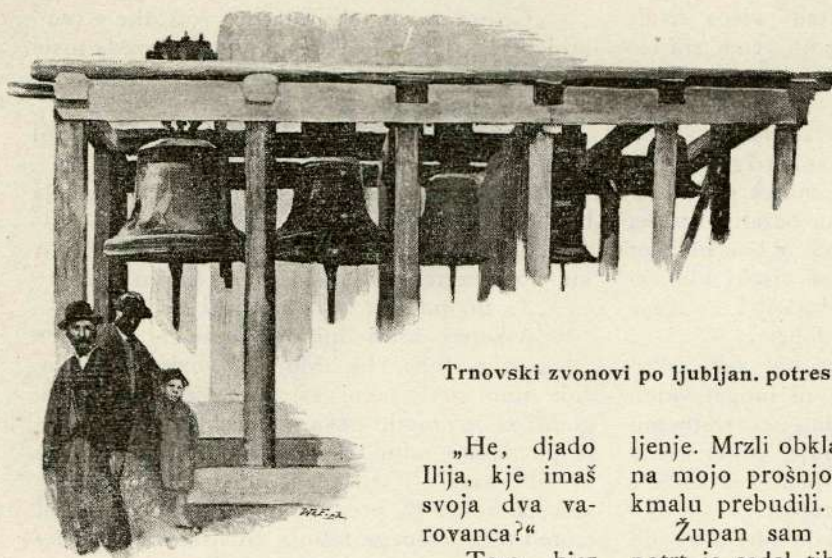

Trnovski zvonovi po ljubljani. potresu.

„He, djado Ilija, kje imaš svoja dva varovanca?“

„Tam, kjer si nas ti ostavil.“

Da ne bodeta mogla nikogar privabiti k sebi, sem jima zamašil usta, privezana sta pa tudi tako trdno, da ju ne odtrga nobena sila. Tega pak ne moreš od mene zahtevati, da bi jaz mirno ostal v gozdu, dobro vedoč, da si ti v nevarnosti. Ko sem odpravil svoja nadležna jetnika, sem jo takoj ubral semkaj. Prišel sem sicer, kakor vidim, že prepozno, toda le povej, gospodine, in imenuj mi onega, ki ti je storil kaj žalega: rebra mu tudi sedaj še lahko polomim. Gotovo ni ta-le debelak¹⁾ brez krivde, ker te tako sovražno gleda po strani . . . He, tolsti prašič, kaj se hočeš tu jezno držati? Daj sem svoja rebra!“

Na daleč je razprostrl roki in počasi, kakor medved, stopal proti županu, ki je plaho odskočil.

„Pusti ga, djado Ilija!“ miril sem jaz korenjaka. „S tem poravnam že jaz. A stôri mi drugo uslugo! Glej, zunaj se že zopet zbira množica, ki me je prej napadla, imajoč me za razbojnika; prosim te, stopi venkaj in dopovej jim, kdo in kaj sem —“

„Kaj? Gospodine? Ali prav čujem? Za razbojnika te imajo in radi tega so se te lotili? — Prokleti osli! Jaz jim pokažem, jaz! Taka budala!“

Dobri mož se je od jeze tresel, ko je slišal, kaka krivica se mi je godila, in pesti stiskaje je korakal pred han, kjer sem kmalu zaslišal njegov krepki glas. Vedel sem, da bo svojo stvar opravil dobro, bolje kakor vsak drugi. Množica se še sedaj, ko sta jo bila razpršila moja tovariša, ni utešila, in njih glasno medsebojno besedičenje ter dvomljivi pogledi, s katerimi so zrli v han na nas, so pričali, da še niso bili ugnani. Zlasti

¹⁾ Debeluh.

turško prebivalstvo se je kazalo jako sovražno. Treba je bilo torej, da se je cela zadeva kmalu razjasnila.

Najprej sem tovarišema na kratko vse razložil, kako je bilo, — oba bi bila debelega župana najrajša pretepla, — potem smo vsi trije pregledali nezavestna Turka (jednega je bil podrl Pedro, ko je ravno hotel sprožiti náme); glavi sta imela zeló otekli, sicer pa se ni bilo bati za njiju živ-

ljenje. Mrzli obkladki, katere sta jima navezavali na mojo prošnjo žena in hči županova, so ju kmalu prebudili.

Župan sam ves čas ni govoril besedice; potrj je sedel tiho v kotu in si s komolcema podpiral glavo: brezdvomno ga je bolela. Vendar nismo utegnili čakati, kdaj se mu zopet zljubi odpreti usta, zato sem ga jaz predramil, stopivši k njemu:

„No, kako ti je?“

„Slabo!“ odgovoril je kislo. „Po glavi mi brenči liki roj čebel, in hrbta več ne čutim. Ti si krut momák.“

„Nisem mogel drugače; sicer bi me bili zvezali in vrgli v ječo, ni-li tako?“

„Da.“

„In zakaj?“

„Ker sem mislil, da si — — da si — —“ beseda mu je obtičala v grlu.

„Kaj?“

„Ali me ne boš treščil, če ti povem?“

„Ne. Prej sem storil to v sili!“

„Kesedžija Marko.“

„Tolovaj Marko! Kdo je to?“

„Ali nisi še ničesar čul o njem?“

„Nič! Ime mi je popolnoma neznano.“

„Že več mesecev se klati v naši okolici razbojnik, kateremu ne mine dan, da bi ne napravil kakega zločina. Pravijo, da je doma iz Kavkaza, sin neke kneginjice in preprostega Čerkesa. Mlad je še, jako mlad, kakor ti . . . in le radi nesrečnih rodbinskih razmer tak hudodelec. Oj, to je grozovit človek! Nam Bolgarjem ne stori mnogo žalega, razven da oskrunja naše hčere, toda Turkom je zaprisežen sovražnik. Pobija jih, oropa, onečašča jim haréme, sploh se ne straši nobenega grozodejstva, če se gre za Turka. Lahko si misliš, kako želijo dobiti ga v svojo pest. Neki turški bogataš, kateremu je ubil sina in zapalil jedno hišo, je tudi razpisal tisoč levov na njegovo glavo. A ni ga moči zasačiti. On je kakor duh. Jedva se pokaže, že izgine. Kje prebiva, ne vé nihče. Čudno, da pa